

Szubjektív emlékezés Kristóf atyára egy budakeszi hívő szemüvegén át

22 év. Ennyi éven át szolgált minket budakeszi híveket. Érkezése új papi stílust hozott magával. Kendőzetlen őszinteséggel prédikált, az elitista stílus messze állt tőle. Mindig hangsúlyozta, hogy ő is csak egy közülünk. Nem egy folyó túlpartjáról akart üzengetni, leoktatni. Közénk akart állni és arra kérte, biztatott minket, hogy őszintén vessünk számot önmagunkkal, vessük le a képmutatás álarcát. Törekedjünk szívbéli kapcsolatokra, hogy rátaláljunk egymásra és a Jóistenre. Bármely evangéliumi részlet volt terítéken, mindig megmutatta, hogy Isten szüntelen keresi a barátságunkat.

Önmaga is folyamatosan változott, új szempontokat és megközelítéseket használt prédikációiban, hogy rájövjünk a Szentírás üzeneteiből: a Jóisten végtelenül szeret minket. Nem érdekli őt a bűneink sem. Az érdekli, hogy szeretetére szeretettel válaszoljunk. Csak ez számít.

Amiben nem változott, hogy a Nagycsütörtök szertartásait mindig elérzékenyülve végezte el. Mindig hatalmába kerítette a megszokhatatlan tény, hogy a mi Urunk ezen a napon alapította a papi rendet.

Amikor már betegségek kínozták, és legyengült testtel várta a szentmise kezdetét, megjelent egy cserkészcsapat teljesen megtöltve a templomot, hatalmas derűvel – hátrahagyva kínjait – nekik prédikált. Sok-sok embert vonzott be és marasztalt a templomban az igehirdetése.

Tudta, hogy soha sincs készen. Sokat olvasott – egyszerre akár 7-8 könyvet -, elmélkedett, aminek gyümölcseit nem magának tartotta meg, hanem elének tárta, hogy javunkra váljon.

Bízott munkatársaiban. Nem ő akart mindent egymaga megoldani, el tudta engedni a dolgokat. Egyáltalán nem volt kontroll mániás.

Visszaemlékezésekben szokták emlegetni, hogy az elhunyt atyák mennyi épületet építettek, de azt, hogy hány lelket mentettek meg, építettek, hány fiatal ember választotta a papi, szerzetesi hivatást hatására, már nem igazán. Kristóf atyánál vannak ilyenek szép számmal. Nagyon szurkolt fiatal paptestvéreinek, hogy helyükön érezzék magukat ahol éppen szolgálnak.

Nem félt a haláltól. Romló egészségét elfogadta, Úgy vélte, hogy a műtétek sorozata nem fogja örökre életben tartani. Szavajárása lett: ha el kell menni, hát el kell menni. Biztosan nem félt a haláltól. Biztos volt a Jóisten végtelen irgalmas szeretetében, amit alighanem megtárgyaltak a kórházban eltöltött napok alatt. Nem félt, mert tudta, hogy megváltott a mi Urunk Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása által.

Hálát adok az Úristennek, hogy papi szolgálata során 22 évig erősítette hitünket, hogy munkatársai lehettünk és ezután vigyázó szeméit nem Párizsra, hanem ránk veti az öröklétekből.

Schmotzer Vilmos, az egyházközségi képviselőtestület világi elnöke